

[Kofod-Svendsen]

på det første navn, man får, og hvis man senere får lyst til at skifte sit navn ud. I stedet for at hedde Kofod-Svendsen kunne jeg f.eks. hedde Damgaard – det er min kones ungpigenavn – eller vi kunne skifte til et helt tredje navn. Der er en slægt på Bornholm, der hedder Sillehoved, så man kunne også hedde Torskehoved, man kunne hedde så mange ting. Hvis man nu fik lyst til den slags, synes jeg, det er helt rimeligt med de 3.000 kr., men burde det første navn ikke i alle tilfælde være gratis? Det er da principielt forskelligt fra de tilfælde, hvor man vil skifte navn hver uge eller hver måned, og for at forebygge den slags synes jeg selvfølgelig det er helt fair, helt rigtigt. Men første gang må det være uden afgifter, og det mener jeg faktisk også var ånden i finanslovaftalen i 1989, sådan som jeg erindrer det.

Justitsministeren (Engell):

Nu skal vi nok ikke gå ind i en debat om navnebeviserne, som jo har været oppe og vende flere gange, men man skal være opmærksom på to ting. For det første er det jo netop med udgangspunkt i den debat, der har været om forskellige konkrete sager, at jeg i forbindelse med lovforslaget har valgt at ændre reglerne, også i overensstemmelse med det, som hr. Kofod-Svendsen netop har nævnt, så det første navn ikke er gebyrbelagt, uanset om der skal udstedes et navnebevis. Det gælder for fremtidige udstedelser af navnebeviser, og man skal være opmærksom på, at det er ikke spørgsmålet om, hvilket navn man tager. Det er ikke spørgsmålet, om man tager moders og faders navn og sætter en bindestreg imellem, der er det afgørende. Det er afgørende, om der i forbindelse med selve navngivningen skal udfærdiges et navnebevis, det er selve udstedelsen af navnebeviset, der er gebyrbelagt. Sådan har situationen været, efter at vi gennemførte det i forbindelse med 1990-finansloven og videre frem.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg synes, jeg hørte justitsministeren sige, at jeg var kommet med en række nye ideer. Det gjorde jeg ikke, jeg kom ikke med en eneste ny idé. Alle de reelle afgiftsmuligheder, jeg nævnte, står i justitsministerens eget lovforslag, og dem gav jeg tilslutning til. Det var ikke nye

ideer, det var en tilslutning til en række punkter i justitsministerens forslag, bl.a. at man skal betale for at få tilladelse til at producere våben, og meget andet. Jeg tilsluttede mig en række punkter i justitsministerens eget lovforslag, jeg kom egentlig ikke med en eneste ny idé, men det skal jeg prøve på ved en anden lejlighed.

Dermed ville jeg sige – og det misforstod justitsministeren også – at vi kan da godt følge det meste i forslaget, også en række forskellige motorafgifter, som jeg ikke nævnte positivt. Men vi mener, det er lidt forkert, at man nu forhåndsbinder sig til provenuet, når der er lejlighed til at gennemdrøfte principperne for gebyrpolitikken og fjerne helt åbenlyse urimeligheder, hvis man finder dem, og dér er jeg enig i det, der er blevet sagt om navnebeviserne. Hvis man ikke vil gøre det gratis, kunne man i hvert fald indskrænke det til, hvad det koster rent administrativt. Det samme gælder for pasudstedelse, og det samme gælder for betaling for skilsmissebegæring, som jeg også nævnte.

Justitsministeren sagde, at denne debat hører hjemme i forbindelse med finansloven. Jeg synes i hvert fald, man skulle bruge lejligheden nu, hvor der er et lovforslag på bordet – ja, det har sin ganske bestemte baggrund, det ved jeg – men hvis der skal komme noget mere seriøst ud af det, skulle man altså benytte lejligheden nu til at gennemdrøfte principperne og rette åbenlyse urimeligheder. Kan man ikke gøre det sidste her og nu på grund af finansloven, kan man i hvert fald i en betænkning lægge op til, at det bliver gjort i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Undskyld, at jeg ulejliger en gang til. Men det er altså ikke kun navnebeviser og bindestreger, der drøftes, der er virkelig principper i dette her. Hvor halsstarrig kan man egentlig være, rent principielt? Kan en så dygtig og velmenende person som vores justitsminister ikke indse, at det er håbløst urimeligt, jeg vil næsten sige uartigt? Hvis jeg selv havde været med til at gøre en fejl på området, måtte jeg da skynde mig at gøre den god igen, og det må en justitsminister først og fremmest, for han er tjener. Det ligger i hans titel, at han er folkets tjener. Vi kender en række tilfælde, hvor et forældrepar har et barn i forvejen og efter den 1.